

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สระแก้ว ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๔/๒๕๕๒

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ประธานรัฐสภาส่งเรื่องให้วินิจฉัยเกี่ยวกับการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดของวุฒิสภา

ประธานรัฐสภามีหนังสือลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ว่า ได้รับหนังสือจากนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า มีปัญหาข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกระบวนการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ มาตรา ๒๗๘ และมาตรา ๒๗๙ โดยคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้เสนอรายชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๒๓ คน ต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อนายกรัฐมนตรีเสนอรายชื่อดังกล่าวขอความเห็นชอบต่อวุฒิสภาภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายชื่อ แต่วุฒิสภาได้พิจารณาและมีมติว่า รายชื่อตามบัญชีรายชื่อที่นายกรัฐมนตรีเสนอนั้น ไม่ได้ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ จึงไม่รับรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ทั้งๆ ที่การดำเนินการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรก โดยคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด เพื่อเสนอรายชื่อดังกล่าวให้นายกรัฐมนตรีเสนอให้วุฒิสภาให้ความเห็นชอบตามความในมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ในสองประเด็น คือ

๑. การที่นายกรัฐมนตรีเสนอบัญชีรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๒๓ คน ไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบนั้น ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

๒. การที่วุฒิสภามีมติในคราวประชุมครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญทั่วไป) ในวันอังคารที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไม่รับพิจารณารายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด โดยอ้างว่าการเสนอรายชื่อดังกล่าวไม่ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง (ก.ศป.) ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ และรัฐธรรมนูญไม่ได้มีบทบัญญัติยกเว้นให้วุฒิสภาสามารถให้ความเห็นชอบรายชื่อดังกล่าวโดยที่ยังมิได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง (ก.ศป.) นั้น ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

ข้อเท็จจริงโดยสรุป

๑. ศาลปกครองมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน นับแต่เมื่อได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตยใน พ.ศ. ๒๔๗๕ รัฐบาลใน พ.ศ. ๒๔๗๖ พยายามจัดตั้งศาลปกครองขึ้นในลักษณะเดียวกับสภาแห่งรัฐ (Conseil d'Etat) ของประเทศฝรั่งเศส แต่ใช้ชื่อเรียกเป็นคณะกรรมการว่า “คณะกรรมการกฤษฎีกา” มีอำนาจหน้าที่จัดทำร่างกฎหมายให้คำปรึกษาทางกฎหมายแก่รัฐบาล และพิจารณาพิพากษาคดีปกครองตามที่จะได้มีกฎหมายให้อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา พุทธศักราช ๒๔๗๖ ขึ้น ต่อมาได้มีการเสนอกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองต่อสภาผู้แทนราษฎรแต่มีการทักท้วงว่า ยังไม่ถึงเวลาอันสมควร จึงได้มีการเลิกไปจัดตั้งคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์โดยตราพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๘๒ ขึ้นแทน

๒. ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘๕ รัฐบาลซึ่งมีจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีดำริให้เสนอกฎหมายจัดตั้งศาลปกครองขึ้น แต่ก็ถูกระงับไปเพราะมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล จนกระทั่งภายหลังเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีการรื้อฟื้นแนวความคิดจัดตั้งศาลปกครองขึ้นอีก จนประสบความสำเร็จโดยมีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญครั้งแรกคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ มาตรา ๒๑๒ แต่ศาลปกครองที่จะมีขึ้นในระยะแรกอยู่ภายใต้สังกัดกระทรวงยุติธรรมเช่นเดียวกับศาลยุติธรรม

๓. ใน พ.ศ. ๒๕๓๘ รัฐสภาได้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๘ โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ ได้เพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยศาลปกครองไว้ในมาตรา ๑๕๕ ถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ และเปลี่ยนหลักการใหม่เป็นการตั้งศาลปกครองขึ้นในระบบศาลคู่แยกออกจากศาลยุติธรรม แต่การจัดตั้งศาลปกครองก็ยังไม่สำเร็จ

๔. รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้ประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลปกครองไว้ในหมวด ๘ ส่วนที่ ๔ รวม ๕ มาตรา คือ มาตรา ๒๗๖ มาตรา ๒๗๗ มาตรา ๒๗๘ มาตรา ๒๗๙ และ มาตรา ๒๘๐ และมีบทบัญญัติบางมาตราปรากฏในหมวด ๘ ส่วนที่ ๑ บททั่วไป กับมีบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๓๔ (๓) ที่ให้ดำเนินการจัดตั้งศาลปกครองตามมาตรา ๒๗๖ ให้แล้วเสร็จภายในสองปี นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้

๕. รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. เข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร โดยสภาผู้แทนราษฎรรับหลักการเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ผ่านวาระสามเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ และได้เสนอต่อวุฒิสภา โดยวุฒิสภาเห็นชอบด้วยกับหลักการ ปราบกฎหลักฐานตามรายงานการประชุมในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ในการพิจารณาร่างมาตรา ๕๔ มีสมาชิกวุฒิสภาอภิปรายคำแปรญัตติว่า การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรก น่าจะขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ และมาตรา ๒๗๘ เพราะไม่ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง แต่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติด้วยเสียงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย คำแปรญัตติดังกล่าวจึงตกไป ในที่สุดวุฒิสภาได้มีมติให้ผ่านร่างกฎหมายดังกล่าวในวาระสามด้วยคะแนนเห็นด้วย ๑๒๒ ไม่เห็นด้วย ๖ และได้มีการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒

๖. คณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้ทำการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรก จำนวน ๒๓ คน เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อให้นายกรัฐมนตรีเสนอต่อวุฒิสภาให้ความเห็นชอบ ตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ วุฒิสภาได้ประชุมพิจารณาในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ มีมติด้วยคะแนน ๑๑๕ ต่อ ๔๘ ว่า วุฒิสภาไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ เพราะยังไม่ได้ผ่านขั้นตอนตามรัฐธรรมนูญ จึงไม่รับรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่นายกรัฐมนตรีเสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

๗. นายกรัฐมนตรีมีหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องนี้พร้อมความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ประธานรัฐสภาได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

พิเคราะห์แล้ว มีประเด็นวินิจฉัยเบื้องต้นว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้หรือไม่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า

“ในกรณีที่มิมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย”

เห็นว่า นายกรัฐมนตรีได้เสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดรวม ๒๓ คน ที่ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด เพื่อวุฒิสภาให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา

คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่วุฒิสภาได้มีมติไม่รับรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเพราะรายชื่อที่นายกรัฐมนตรีเสนอนั้น ไม่ได้ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ทำให้นายกรัฐมนตรีไม่สามารถนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งได้ จึงเป็นเรื่องที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญแล้ว และประธานรัฐสภาได้ส่งเรื่องดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย กรณีจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้ได้

มีประเด็นสำคัญต้องวินิจฉัยว่า

ประเด็นที่ ๑ การที่นายกรัฐมนตรีเสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบนั้น ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

ประเด็นที่ ๒ วุฒิสภามีมติไม่รับรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่นายกรัฐมนตรีเสนอต่อวุฒิสภา ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

ข้อกำหนด

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๖ รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้

มาตรา ๗ ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตาม ประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

มาตรา ๒๕๑ พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งผู้พิพากษาและตุลาการ และทรงให้พ้นจากตำแหน่ง เว้นแต่กรณีที่พ้นจากตำแหน่งเพราะความตาย

การแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษาและตุลาการในศาลอื่นนอกจากศาลรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง และศาลทหาร พ้นจากตำแหน่ง ตลอดจนอำนาจพิพากษาคดีและวิธีพิจารณาของศาลดังกล่าว ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลนั้น

มาตรา ๒๗๗ การแต่งตั้งและการให้ตุลาการในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติก่อน แล้วจึงนำความกราบบังคมทูล

ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์และผู้ทรงคุณวุฒิในการบริหารราชการแผ่นดิน อาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้ การแต่งตั้งให้บุคคลดังกล่าวเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดให้แต่งตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนตุลาการในศาลปกครองสูงสุดทั้งหมด และต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติและได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาก่อน แล้วจึงนำความกราบบังคมทูล

การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน และการลงโทษตุลาการในศาลปกครอง ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๒๗๘ การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองให้ดำรงตำแหน่งประธานศาลปกครองสูงสุดนั้น เมื่อได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองและวุฒิสภาแล้ว ให้นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งต่อไป

มาตรา ๒๗๙ คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเก้าคนซึ่งเป็นตุลาการในศาลปกครองและได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองด้วยตนเอง

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาสองคน และจากคณะรัฐมนตรีอีกหนึ่งคน คุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม และวิธีการเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

๑ล๑

“ก.ศป.” หมายความว่า คณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง

๑ล๑

มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ให้ ก.ศป. พิจารณาคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๓ และมีความเหมาะสมที่จะแต่งตั้งเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด แล้วให้เสนอรายชื่อต่อนายกรัฐมนตรี และให้นายกรัฐมนตรีนำรายชื่อดังกล่าวเสนอขอความเห็นชอบต่อวุฒิสภาภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ ได้รับรายชื่อ เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วให้นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง

๑ล๑

มาตรา ๕๗ การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรกเมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีคณะกรรมการการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ประกอบด้วยข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาสองคนซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้พิพากษาในศาลฎีกาสองคนซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาและได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการอัยการหนึ่งคน ผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนหนึ่งคน ผู้แทนคณะกรรมการสภานายความ

หนึ่งคน ผู้แทนคณะนิติศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือสองคน และผู้แทนคณะรัฐศาสตร์หรือเทียบเท่าของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งซึ่งเลือกกันเองให้เหลือหนึ่งคนเป็นกรรมการ และให้กรรมการดังกล่าวเลือกกรรมการด้วยกันเองคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งเลือกข้าราชการฝ่ายศาลปกครองคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นเลขานุการมาตรา ๕๘ ให้คณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดคัดเลือกบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามพระราชบัญญัตินี้และมีความรู้ความสามารถและความประพฤติเหมาะสมที่จะแต่งตั้งเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดไม่เกินยี่สิบสามคน และให้นำความในมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาใช้บังคับโดยอนุโลมทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้คณะกรรมการการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจัดทำบัญชีรายชื่อบุคคลที่จะคัดเลือกจากผู้สนใจสมัครและผู้ที่ยื่นขอหรือร้องทุกข์ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๓ (๔) เสนอขึ้นและให้บุคคลดังกล่าวแสดงหลักฐานผลงานทางวิชาการหรือทางประสบการณ์ที่บ่งชี้ถึงความรู้ความสามารถที่เหมาะสมที่สุดตามจำนวนที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ในการนี้ให้เปิดเผยบัญชีรายชื่อบุคคลที่จะคัดเลือกและรายชื่อบุคคลที่ได้รับคัดเลือกให้ทราบทั่วไป และเชิญชวนให้บุคคลในวงการกฎหมายและการบริหารราชการแผ่นดินให้ข้อคิดเห็นและนำมาพิจารณาก่อนนำรายชื่อผู้ที่ได้รับคัดเลือกในขั้นที่สุดเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการต่อไป

เมื่อมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามวรรคหนึ่งแล้วให้คณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเป็นอันพ้นจากหน้าที่ และให้ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดด้วยกันเอง เป็นประธานศาลปกครองสูงสุดหนึ่งคน รองประธานศาลปกครองสูงสุดสองคน และตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุดสี่คน และให้นำความในมาตรา ๑๕ วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เห็นว่า เนื่องจากบัญชีรายชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่นายกรัฐมนตรีเสนอไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ เกิดจากคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงต้องพิจารณาว่า มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลปกครองไว้ในหมวด ๘ ส่วนที่ ๔ ของรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่มาตรา ๒๗๖ ถึงมาตรา ๒๘๐ และในบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๓๔ (๓) ที่บัญญัติว่า ในวาระเริ่มแรก ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ดำเนินการจัดตั้งศาลปกครองตามมาตรา ๒๗๖ ให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ นอกจากนี้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลปกครองในมาตรา ๒๕๑ ว่า

“พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งผู้พิพากษาและตุลาการ และทรงให้พ้นจากตำแหน่ง เว้นแต่กรณี
ที่พ้นจากตำแหน่งเพราะความตาย

การแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษาและตุลาการในศาลอื่นนอกจากศาลรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรม
ศาลปกครอง และศาลทหาร พ้นจากตำแหน่ง ตลอดจนอำนาจพิพากษาคดีและวิธีพิจารณาของศาล
ดังกล่าว ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลนั้น”

พิเคราะห์มาตรา ๒๕๑ วรรคสองแล้ว เห็นได้ว่า มาตราดังกล่าวได้บัญญัติให้การแต่งตั้ง
ตุลาการศาลปกครองต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗
มีบทบัญญัติให้การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครอง ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ
ศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติก่อน การที่มีคำว่า “ตามที่กฎหมายบัญญัติ” แตกต่างจากศาล
ยุติธรรมที่มาตรา ๒๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้การแต่งตั้งผู้พิพากษาในศาลยุติธรรม ต้องได้รับความ
เห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมก่อน และมาตรา ๒๗๗ ได้บัญญัติถึงความเห็นชอบของ
คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติถึงสามวรรค คือ มาตรา ๒๗๗ วรรคหนึ่ง
มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง และมาตรา ๒๗๗ วรรคสาม เป็นการเน้นว่า คณะกรรมการตุลาการศาล
ปกครองเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ คือ รัฐธรรมนูญบัญญัติให้รัฐสภามีอำนาจออกกฎหมายเกี่ยวกับ
คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองได้ นอกเหนือจากที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ ได้บัญญัติองค์ประกอบ
ของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวน ๑๓ คน ประกอบด้วย ประธานศาลปกครองสูงสุด
เป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเก้าคนซึ่งเป็นตุลาการในศาลปกครองและได้รับ
เลือกจากตุลาการในศาลปกครองด้วยตนเอง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาสองคน
และจากคณะรัฐมนตรีอีกหนึ่งคน โดยคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม และวิธีการเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ จึงสรุปได้ว่า รัฐสภาสามารถออกกฎหมายเกี่ยวกับการแต่งตั้งตุลาการ
ในศาลปกครองในส่วนที่รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้ได้ ซึ่งต่อมาได้มีการออกพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล
ปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มีบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง
มีชื่อย่อว่า ก.ศป.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ถือได้ว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปฏิรูป
การเมือง มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากขึ้น ปรับปรุงโครงสร้าง
การเมืองให้มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยตั้งองค์กรต่างๆ ขึ้นมาใหม่ เช่น ศาลรัฐธรรมนูญ
คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ตรวจการแผ่นดิน
ของรัฐสภา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

และศาลปกครอง ซึ่งองค์กรที่ตั้งขึ้นใหม่นี้ จะมีบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญบัญญัติถึงวิธีการจัดตั้งองค์กร และมาตรการใหม่ในระยะแรก คือบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๑๘ มาตรา ๓๑๙ มาตรา ๓๒๐ มาตรา ๓๒๑ และมาตรา ๓๒๒ แต่ศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่เกิดขึ้นใหม่มีบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๓๔ (๓) บัญญัติให้ดำเนินการจัดตั้งศาลปกครองให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญเท่านั้น รัฐธรรมนูญไม่มีบทเฉพาะกาลว่าคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองในระยะแรกจะมีขึ้นได้อย่างไร และจะให้ใครมีอำนาจกับทำหน้าที่แทนคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองในครั้งแรก การตั้งตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรกจึงเกิดปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญว่า วุฒิสภาสามารถพิจารณาให้ความเห็นชอบรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ที่นายกรัฐมนตรีเสนอตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ บัญญัติว่า “ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” มาตรานี้ได้มีบัญญัติในรัฐธรรมนูญครั้งแรกคือ ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๐๒ มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง และต่อมาได้บัญญัติในธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๙ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๒๐ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวเพื่อเป็นการอุดช่องว่างขึ้นไว้ แต่รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มาตรา ๗ ไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่เรื่องนี้ได้ เพราะศาลปกครองไม่เคยมีการจัดตั้งมาก่อนและไม่มีประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขที่จะมาใช้เป็นหลัก ในการวินิจฉัยได้ จึงไม่สามารถใช้มาตรา ๗ ของรัฐธรรมนูญมาวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

เมื่อพิจารณามาตรา ๒๗๗ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติให้การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติและได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาก่อน แล้วจึงนำความกราบบังคมทูล เห็นว่า เป็นบทบัญญัติที่วางกรอบเป็นเงื่อนไข ในการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดไว้ว่าต้องผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ ศาลปกครองก่อน แล้วจึงต้องได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภากายหลัง และเมื่อพิเคราะห์มาตรา ๒๗๕ ซึ่งบัญญัติให้คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยบุคคล ๑๓ คน คือ ประธานศาลปกครอง สูงสุด กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นตุลาการในศาลปกครองและได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครอง

ด้วยกันเองจำนวนเก้าคน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาจำนวนสองคน และจาก คณะรัฐมนตรีอีกหนึ่งคน เห็นได้ว่า ต้องมีประธานศาลปกครองสูงสุดและตุลาการในศาลปกครองก่อน คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจึงจะเกิดขึ้นได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเมื่อยังไม่มีการจัดตั้งศาล ปกครองและตุลาการในศาลปกครองขึ้น คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองหรือ ก.ศป. ที่รัฐธรรมนูญ บัญญัติให้มีขึ้นก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้เช่นกัน

การตีความรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายมหาชนใช้หลักการแตกต่างจากกฎหมายเอกชน เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และประมวลกฎหมายอาญา เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด ที่ใช้ในการปกครองประเทศ เป็นกฎหมายที่กำหนดโครงสร้างพื้นฐานการจ้องค์การบริหารของรัฐ ตลอดจนกำหนดถึงการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน การตีความรัฐธรรมนูญโดยยึดถือถ้อยคำ ตัวอักษรอย่างเดียวโดยเคร่งครัดอาจก่อให้เกิดปัญหาขึ้น และบางครั้งปัญหาที่เกิดอาจรุนแรงและกระทบ ถึงการไม่สามารถปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญได้ เนื่องจากรัฐธรรมนูญมีแนวเจตนารมณ์มุ่งหวังในบางอย่าง เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้ชื่อว่า เป็นรัฐธรรมนูญของประชาชนมีเจตนารมณ์ในการปฏิรูปทางการเมือง มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและ คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากขึ้น การตีความรัฐธรรมนูญโดยยึดถือถ้อยคำตัวอักษรโดยเคร่งครัด โดยไม่พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญประกอบด้วย อาจทำให้การใช้รัฐธรรมนูญประสบความสำเร็จ ล้มเหลว และไม่เกิดผลสำเร็จตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ที่มุ่งหวังและประสงค์จะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ รวมทั้งการรักษาประโยชน์ของประชาชนตามที่กำหนดไว้ก็ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติเรื่องการแต่งตั้งและการให้ตุลาการศาลปกครอง พ้นจากตำแหน่ง มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง บัญญัติเรื่องการแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์และ ผู้ทรงคุณวุฒิในการบริหารราชการแผ่นดินเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และมาตรา ๒๗๗ วรรคสาม บัญญัติเรื่องการเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน และการลงโทษตุลาการในศาลปกครอง ในวรรคหนึ่ง และวรรคสองต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติก่อน และในวรรคสามต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติ แสดงว่ามาตรา ๒๗๗ เป็นบทบัญญัติที่ใช้สำหรับการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองและในศาลปกครอง สูงสุดที่ไม่ใช่การแต่งตั้งครั้งแรกแต่เป็นการแต่งตั้งขึ้นหลังจากการแต่งตั้งครั้งแรกผ่านพ้นไปแล้ว ส่วนพระราช บัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งรัฐสภาประกอบด้วยสภาผู้แทน ราษฎรและวุฒิสภา ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบเป็นกฎหมาย และได้ประกาศราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายในวันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

คือวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ นั้น ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๕๗ กำหนดให้คณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดทำการคัดเลือกเพื่อดำเนินการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรกเป็นกลไกเริ่มต้นที่จะก่อให้เกิดตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และนำไปสู่การมีตำแหน่งประธานศาลปกครองสูงสุด มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองในที่สุด ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ มาตรา ๒๗๘ และมาตรา ๒๗๙ ได้บัญญัติไว้ จึงถือว่าคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้ทำหน้าที่เป็นการเริ่มต้นที่จะนำไปสู่ความเป็นองค์กรศาลปกครองที่สมบูรณ์ต่อไป แม้คณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีหน้าที่คัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งแตกต่างและเป็นคนละส่วนจากคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ซึ่งมีหน้าที่ให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามรัฐธรรมนูญ แต่เนื่องจากรัฐธรรมนูญขาดความสมบูรณ์ในทางปฏิบัติ เพราะไม่มีบทเฉพาะกาลที่บัญญัติยกเว้นให้ไม่ต้องนำมาตรา ๒๗๗ วรรคสอง มาใช้บังคับในการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรก และคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเกิดขึ้นตามบทเฉพาะกาลมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้นคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จึงเป็นการเริ่มต้นอันดับแรกของกระบวนการที่จะทำให้เกิดตุลาการในศาลปกครองขึ้นตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน หลังจากประสบความล้มเหลวไม่สามารถจัดตั้งศาลปกครองขึ้นได้ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ มาตรา ๒๑๒ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๕๕ และมาตรา ๑๕๕ ตรี ทั้งเมื่อพิจารณาถึงเหตุผลที่ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง บัญญัติให้การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองและได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาก่อน หมายถึงมีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นแล้ว จึงจะได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองได้ แต่เมื่อคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองเกิดขึ้นไม่ได้ การได้รับความเห็นชอบจึงกระทำไม่ได้เช่นกัน มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่บัญญัติให้มีคณะกรรมการคัดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง การที่นายกรัฐมนตรีเสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ต่อวุฒิสภาเพื่อให้ความเห็นชอบต่อไป จึงกระทำได้ตามกฎหมายและไม่ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๗๗ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

ส่วนประเด็นข้อที่สองว่า วุฒิสภามีมติไม่รับรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ เห็นว่า นายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงประธานวุฒิสภา เรื่องเสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเพื่อขอความเห็นชอบจากวุฒิสภา โดยแจ้งว่ารายชื่อดังกล่าวไม่ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองก่อน เพราะคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองเกิดขึ้นไม่ได้ สมาชิกวุฒิสภาได้อภิปรายแล้วเห็นว่ามีปัญหาข้อเท็จจริงชัดเจนว่ารายชื่อดังกล่าวยังมิได้เป็นไปตามขั้นตอนและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๗๗ วุฒิสภาก็มีมติว่าไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ เนื่องจากวุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ตีความรัฐธรรมนูญ หากเมื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยอย่างไรแล้ว ก็จะถือเป็นเด็ดขาดและที่สุดให้วุฒิสภาปฏิบัติต่อไปได้ มติของวุฒิสภาที่ไม่รับพิจารณารายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุด มีผลเท่ากับขอให้มีการทบทวนเรื่องก่อน เพื่อความรอบคอบ และสมควรส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเพื่อเป็นบรรทัดฐาน เมื่อพิเคราะห์เหตุผลของวุฒิสภาโดยละเอียด และโดยตระหนักว่าวุฒิสภาซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐสภาได้ประชุมร่วมกับสภาผู้แทนราษฎรในฐานะที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาในการพิจารณาลงมติเห็นชอบให้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ดังนั้นวุฒิสภาก็มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญโดยเคร่งครัดอยู่แล้ว ประเด็นว่าวุฒิสภาปฏิบัติชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอาศัยเหตุดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า การที่นายกรัฐมนตรีเสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการในศาลปกครองสูงสุดไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบนั้น เป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และชอบด้วยรัฐธรรมนูญแล้ว

นายมงคล สระแก้ว
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ